ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΔΟΥΞ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ὁ δοὺξ νὲ Α.., γενικὸς διοικητὴς τοῦ Μπερρού, ὕστερ' ἀπὸ μακροχρόνιο παραμονὴ στὴν ἐπαρχία τὴν ὁποία διοικοῦσε, πήγαινε στὶς Βερσαλλίες νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ βασιλέα.

Στὸ δρόμο ὅμως τὸ ἁμάξι του ἔπεσε σ' ἕνα χαντάκι, κι' ἔσπασαν ἡ ρόδες του. Τὸ κρῦο ἦταν τρομερό. Τοῦ εἶπαν δὲ ὅτι γιὰ νὰ ἐπισκευασθῆ τὸ ἁμάξι του θὰ περνοῦσαν τοὐλάχιστον δύο ὧρες.

Ὁ δοὺξ τότε, ἀπεφάσισε νὰ μείνη ἐκεῖ ἕως ὅτου περάση κανένα ἄλλο ἁμάξι καὶ τὸν παραλάβη. Διέταξε δὲ τοὺς ἀνθρώπους του νὰ προπορευθοῦν πεζῆ στὶς Βερσαλλίες. Μαζί του δὲν ἐκράτησε παρὰ τὸν ἰδιαίτερο ὑπηρέτη του. Ἔξαφνα, ἐφάνηκε ἀπὸ μακρυὰ νάρχεται πρός τὸ μέρος του ἕνα ἁμάξι πολυτελές. Ὁ δοὺξ ἐρώτησε τίνος ἦταν τὸ ἁμάξι αὐτό, καὶ πληροφορήθηκε ὅτι ἀνῆκε στὸν ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Ρέϊμς, ὁ ὁποῖος ἐπήγαινε καὶ αὐτὸς στὶς Βερσαλλίες.

Ὅταν τὸ ἁμάξι ἔφθασε ἐκεῖ καὶ ἐσταμάτησε γιὰ νἀλλάξη ἄλογα, ὁ δοὺξ ἐπλησίασε ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ρωτήση τὸν κύριό του ἂν θὰ δεχόταν νὰ πάρη μαζί του ἕναν «ἔντιμον ἄνθρωπο, στὸν ὁποῖο εἶχε συμβεῖ ἕνα ἀμαξοδρομικὸ δυστύχημα». Ὁ ὑπηρέτης ἔσπευσε νὰ μεταβιβάση τὴν παράκληση αὐτὴ στὸν ἐπίσκοπο.

— Τί εἴδους ἄνθρωπος εἶνε ; τὸν ἐρώτησε ὁ ἐπίσκοπος. Εἶνε «καθὼς πρέπει» ;...

— Ὑποθέτω, πανιερώτατε. Φαίνεται τίμιος ἄνθρωπος.

— Πῶς εἶνε ντυμένος ;

— Ἁπλᾶ, πανιερώτατε, μὰ μὲ γοῦστο...

— Ἔχει ἀκολουθία ;

— Τὴν ἔστειλε, λέει, στὶς Βερσαλλίες, νὰ τὸν περιμένη ἐκεῖ...

— Ἀ ! Αὐτὸ εἶνε ἤδη κάτι... Πήγαινε νὰ τὸν ρωτήσης ἂν εἶνε εὐγενής...

Ὁ ὑπηρέτης ἔφυγε καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε.

— Μάλιστα, Πανιερώτατε, εἶνε εὐγενής.

— Τότε, πές του ὅτι μπορεῖ νὰ ἔλθη...

Ὁ δοὺξ παρουσιάσθη καὶ ἐχαιρέτησε. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμὸ καὶ τοῦ ἔκαμε θέση δίπλα του. Σὲ λίγο, τὸ ἁμάξι ξεκίνησε. Ὁ ἐπίσκοπος ἔριξε τότε μιὰ ματιὰ στὸν συνταξιδιώτη του, καὶ εἶδε ὅτι φοροῦσε στρατιωτικὸ μετάλλιο.

— Κύριε, τοῦ εἶπε ἀμέσως, λυποῦμαι πολὺ ποὺ σᾶς ἀνάγκασα νὰ περιμένετε, ζητῶντας πληροφορίες γιὰ τὸ ἄτομό σας. Δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ προσφέρω μιὰ θέση δίπλα μου, σ' ἕναν ἄνθρωπο τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω καλὰ-καλά... Ξέρω ἤδη ὅτι εἰσθε εὐγενής. Βλέπω μάλιστα ὅτι ἔχετε ὑπηρετήσει καὶ στὸ στρατό.

— Μάλιστα, Πανιερώτατε.

— Καὶ πηγαίνετε στὶς Βερσαλλίες ;

— Μάλιστα, Πανιερώτατε.

— Γιὰ καμμιὰ ἐμπορικὴ ὑπόθεση, βέβαια, στὸ ἀδιαφορεῖτε ...

— Ὄχι. Τὶ σχέση ἔχω ἐγὼ μὲ τὸ ἀδιαφορεῖτε... Πηγαίνω νὰ εὐχαριστήσω...

— Ποιόν ; Τὸν ὑπουργὸ κ. νὲ Λουβουὰ μήπως ;

— Ὄχι, Πανιερώτατε. Τὸν βασιλέα.

— Τὸν βασιλέα ! (Ὁ ἀρχιεπίσκοπος... κάνει περισσότερη θέση στὸν ξένο του). Ὥστε, ὁ βασιλεὺς σᾶς ἔκανε, τώρα τελευταία, καμμιὰ ἐνεργεσία.

— Ὄχι τώρα τελευταία, Πανιερώτατε. Εἶνε μιὰ ὁλόκληρη ἱστορία...

— Δηλαδή ;

— Ἰδού : πρὸ δύο ἐτῶν πάντρεψα τὴν κόρη μου μὲ ἕναν νέο ποὺ δὲν εἶχε μὲν χρήματα (ἐδῶ, ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐκαναξαπλώνεται ἀναπαυτικὰ στὸ κάθισμά του) ἀλλὰ ποὺ ἔχει ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ὀνόματα τῆς Γαλλίας, (ὁ ἀρχιεπίσκοπος... ξαναπαριστάται γιὰ νἀφίση περισσότερη θέση στὸ συνομιλητή του). Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὸν γάμον αὐτόν... (ὁ ἀρχιεπίσκοπος μαζεύεται πειὰ στὴ γωνιὰ τοῦ ἁμαξιοῦ, γιὰ νὰ κάθιση ἀναπαυτικότερα ὁ ξένος του) καὶ νὰ ὑποσχεθῆ στὸ γαμβρό μου, τὴν πρώτη «Διοίκηση» ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ διαθέση...

— Τί λέτε ! Θὰ τοῦ ὑποσχέθηκε καμμιὰ μικροδιοίκηση ἑβδομὰ !... Ποιᾶς πόλεως, ἀλήθεια ;

— Ὄχι πόλεως, Πανιερώτατε : ἐπαρχίας !...

— Ἐπαρχίας ! Καὶ δὲν τὸ λέτε τόσην ὥρα κύριε !... φώναξε ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀναπηδώντας στὸ βάθος τοῦ καθίσματος. Ἐπαρχίας !...

— Μάλιστα. Καὶ πηγαίνω τώρα νἀναγγείλω στὸ βασιλέα, ὅτι ὑπάρχει μιὰ τέτοια θέσις Γενικοῦ Διοικητοῦ διαθέσιμη.

— Ποιά ;

— Ἡ Γενικὴ Διοίκηση τοῦ Μπερροῦ, τῆς ἐπαρχίας μου, τὴν ὁποίαν σκοπεύω νὰ μεταβιβάσω στὸ γαμπρό μου !

— Πῶς ! κύριε... Εἰσθε ὁ διοικητὴς τοῦ...! Ὥστε λοιπὸν εἰσθε ὁ δοὺξ τοῦ...! ἐφώναξε ὁ καλὸς μας ἀρχιεπίσκοπος πνιγόμενος ἀπ' τὴν κατάπληξη καὶ ἐπιχειρῶν νὰ..! κατεβῆ ἀπὸ τὸ ἁμάξι.

— Δὲν τὸ λέγατε αὐτό, κύριε δοὺξ !... Μὰ αὐτό, καλέ, εἶνε ἀπίστευτο ! Τί τρομερὴ παρεξήγησις! Συγνώμην, χίλιες φορὲς συγνώμην ποὺ σᾶς ἔκαμα νὰ μὲ περιμένετε... Κι' αὐτός ὁ ἠλίθιος ὁ ὑπηρέτης μου νὰ μὴ μοῦ πῆ τίποτα !... Πάλι καλὰ ποὺ ἐννόησα, τοὐλάχιστον, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅτι εἰσθε ἀριστοκράτης. Ἀ ! Κύριε δοὺξ, σᾶς ντρέπομαι...

— Συνέλθετε, Πανιερώτατε. Καὶ συγχωρήστε τὸν ὑπηρέτη σας. Δὲν σᾶς ἐπανέλαβε παρὰ ὅτι τὸν εἶχα παρακαλέσει ἐγὼ νὰ σᾶς πῆ. Καί, στὸ κάτω-κάτω, τί σᾶς εἶπε ; Πῶς εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος. Μήπως αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ μεγαλύτερος τίτλος μου ;...

βγήκανε στὶς αὐλές του καὶ στοὺς τοίχους του. Κοντὰ σ' αὐτὲς μερικοὶ νυχτοδιαβάτες καὶ οἱ στρατοκόποι εἶδαν καὶ φαντάσματα νὰ βγαίνουν τὰ μεσάνυχτα. Ἔτοι ἄνθρωπος δὲν πατοῦσε πειὰ ἐκεῖ, καὶ τὴν ἡμέρα ὁ κόσμος, διέβαινε μὲ τρόμο καὶ στ.υροκοπούμενος.

Ἕνα βράδυ νυχτώθηκαν ἐκεῖ, κᾶτι μπαλωματῆδες Ἠπειρῶτες, ποὺ πήγαιναν νὰ κάνουν Χριστούγεννα στὴν πατρίδα τους. Ἦταν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μπαλωματῆδες, ποὺ γυρίζουνε στὰ χωριὰ καὶ ψευτομπαλώνουτε τσαρούχια, φωνάζοντας στοὺς δρόμους.

— Παπούτσια νὰ μπαλώσσσσω' !

Ἡ νύχτα ἦταν ἄγρια καὶ παγωμένη. Οἱ μπαλωματῆδες εἶδαν τὸ ρημαγμένο σπίτι ἴσως νὰ μὴν ἤξεραν καὶ τὴν ἱστορία του καὶ καταφύγανε σ' αὐτὸ γιὰ νὰ ξημερωθοῦν. Ἐπειδὴ τὸ ἀπάνω πάτωμα, ἤτανε σὲ χαλιὰ καὶ μεγάλες τρύπες ἀνοιχτὲς καὶ τὸ ταβάνι κατέβαζεν τοῦ βοριᾶ τὴν παγωνιά, οἱ μπαλωματῆδες προτίμησαν τὸ κατῶγι, γιὰ νὰ διανυκτερεύσουνε.

Ἄναψαν λοιπὸν φωτιά, καὶ ἑτοιμαζόντουσαν νὰ φᾶνε ὅταν ἔξαφνα ἄκουσαν πηδήματα ἀπάνω καὶ μιὰ φωνὴ σὰν κάποιος νὰ τοὺς καλοῦσε.

Ἀνέβηκαν ἀπάνω μὰ δὲν εἶδανε κανένα.

Μόλις κατέβηκαν κάτω πάλι ἄκουσαν πηδήματα καὶ τὴν ἴδια φωνὴ ποὺ τοὺς καλοῦσε.

— Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι, εἶπαν οἱ μπαλωματῆδες, κατέβα κάτω. Τί εἴχανε νὰ φοβηθοῦν.

Εἶδαν τότε ἕνα μαῦρο μακρὺ πρᾶμμα, νὰ στέκεται στὴ σκάλα καὶ νὰ τοὺς καλῆ. Τὸ ἀκολουθήσαν, κρατοῦντες ἀναμμένα δαβλιὰ ἀπὸ τὴ φωτιά, γιὰ νὰ βλέπουν. Τότε ἐκεῖνο τοὺς ὡδήγησε, σ' ἕνα χτίριο διπλανό, ὅπου ἦσαν μιὰ φορὰ οἱ σταῦλοι τοῦ πανδοχείου καὶ ἐκεῖ τοὺς ἔδειξε μιὰ γωνιά. Ἐκεῖνοι δὲν καταλαβαίναν. Τότε τὸ μαῦρο φάντασμα γκρέμισε τὸ φάτνωμα καὶ σήκωσε μιὰ πόρτα, μεγάλη καὶ βαρειά. Οἱ μπαλωματῆδες σκύψανε γιὰ νὰ ἰδοῦν. Καὶ τότε δὲν πιστέψαν στὰ μάτια τους μ' αὐτὸ ποὺ εἶδαν. Θησαυροὶ βρισκόντουσαν ἐκεῖ μέσα !...

Ὅταν σήκωσαν τὸ κεφάλι τους, τὸ φάντασμα εἶχε χαθεῖ. Αὐτοὶ τότε ἐπῆραν τὰ λεπτὰ τοῦ θησαυροῦ, ἀγόρασαν τὸ σπίτι καὶ ὅταν σκάβαν, γιὰ νὰ τὸ ἐπισκευάσουνε, καὶ ν' ἀδειάσουν τοὺς παληοὺς σταύλους ἀπὸ τὸ χῶμα, ποὺ τοὺς εἶχε γεμίσει, βρήκανε τὰ πτώματα, δυὸ πνιγμένων, ποὺ εἶχαν ἀκόμα στὸ λαιμό τους τὰ σκοινιά.

Τοὺς ἔθαψαν καὶ ἀπὸ τότε τίποτε δὲν ξαναβγῆκε στὸ σπίτι...

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,,

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν περιεχομένων της, εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς: «Ὁ στοιχειωμένος πύργος τοῦ Λήντ», «Ἕνας προϊστορικὸς γίγας», «Οἱ κάτοικοι τῆς Σαχάρας καὶ τοῦ Σουδάν», «Ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως», «Ἡ ἱστορία τοῦ Βούδδα», κ.λ.π. κ.λ.π.

ΕΠΙΣΗΣ τὰ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΡΩΝ, Διευθυντοῦ τῆς Ἀσφαλείας τῶν Παρισίων καὶ τὸ συναρπαστικὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. **Διονυσίου Κοκκίνου** : "ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ,,